

Kate Morton

Hemkomsten

Översättning Åsa Brolin

Bokförlaget Forum

Tidigare utgivning:

En välbevarad hemlighet, 2013

I det förflutna, 2015

Dimmornas lek, 2015

Den glömda trädgården, 2015

Huset vid sjön, 2016

Klockmakarens dotter, 2019

Bokförlaget Forum, Box 3159, 103 63 Stockholm
www.forum.se

Copyright © Kate Morton 2023

Originalalets titel: *Homecoming*

Omslag: Sandy Cull

Omslagsbild: Bec Bartell

Svensk omslagsanpassning: Emma Graves

Tryckt hos ScandBook EU, 2023

ISBN 978-91-37-50694-4

Till min familj

PROLOG

Adelaide Hills, South Australia, nyårsdagen 1959

Och det skulle förstås hållas en fest för att fira in det nya året. En liten tillställning, bara familjen, men Thomas ville ändå slå på stort. Aldrig att de skulle göra på något annat sätt: familjen Turner tyckte om traditioner och nu när Nora och Richard var på besök från Sydney skulle de minsann inte dra ner på pompan och ståten.

Isabel hade bestämt att de skulle hålla till i en annan del av trädgården i år. Annars brukade de sitta under valnötsträdet på östra gräsmattan, men i dag hade hon känt en dragning till den del som skuggades av mr Wentworths cederträd. Hon hade gått över gräsmattan tidigare på dagen när hon skulle plocka blommor att ställa på bordet och slagits av den storslagna utsikten västerut, mot bergen. *Ja*, sa hon till sig själv. *Det här blir utmärkt.* Att tänka tanken och genast gå till handling hade en lätt berusande effekt.

Hon påminde sig om att det ingick i hennes nyårslöften – att möta 1959 med nya ögon och nya förväntningar – men en svag röst inom henne undrade om hon inte ställde till det lite för sin make genom att plötsligt bryta mot reglerna så här. Ända sedan de upptäckte de sepiatonade fotografierna på mr Wentworth och hans lika skäggiga viktorianska kamrater där de satt i sina eleganta träfåtöljer ute på östra gräsmattan, hade Thomas varit övertygad om att det var just där den främsta sällskapsplatsen låg.

Isabel visste inte riktigt när hon hade börjat njuta, om än skamset,

av att få den där lilla vertikala rynkan att dyka upp mellan sin makes ögonbryn.

En vindpust slet nästan vimplarna ur hennes händer och hon höll sig hårt fast i högsta pinnen på trästegen. Hon hade själv burit ner stegen från trädgårdsskjulet samma förmiddag och faktiskt gillat att få kämpa lite. När hon för första gången klev högst upp på den kom hon ihåg något från barndomen – en dagsutflykt till Hampstead Heath som hon gjort med sin mor och far. Hon hade klättrat upp i ett av de enorma sequoiaträden och tittat söderut, in mot centrala London. ”Jag kan se Sankt Pauls!” ropade hon ner till sina föräldrar när hon upptäckte den berömda kupolen i diset.

”Släpp inte taget”, ropade hennes far tillbaka.

Inte förrän han sa det fick Isabel den starka impulsen att göra just det. En känsla som fick henne att tappa andan.

En flock med rosenkakaduor flaxade upp från det största banksiaträdet i en panikslagen virvel av rosa och grå fjädrar och Isabel stelnade till. Det var någon där. Hon hade alltid tydligt känt på sig om hon befann sig i fara. ”Du måste ha dåligt samvete över något”, brukade Thomas säga till henne när de just hade träffats i London och fortfarande var förälskade. ”Dumheter”, svarade hon, ”jag är bara ovanligt mottaglig.” Isabel stod blickstill högst uppe på stegen och lyssnade.

”Kom igen nu!” teaterviskade någon. ”Skynda dig och döda den med pinnen.”

”Jag kan inte!”

”Jo, det kan du – du måste – du lovade.”

Det var bara barnen, Matilda och John! Vilket borde ha varit en lättnad. Men Isabel förblev tyst för att inte avslöja sig.

”Bryt nacken av den bara så att det blir gjort.” Det var Evie, hennes yngsta som var nio.

”Jag *kan* inte.”

”Men John”, sa Matilda, som var fjorton men snabbt på väg mot tjugofyra. ”Ge mig den. Sluta var så löjlig.”

Isabel kände igen leken. De hade lekt Ormjakt många gånger

under åren. Från början därför att de blivit inspirerade av en bok, en antologi med poesi från vildmarken som Nora hade skickat. Isabel hade läst den högt och barnen hade verkligen tyckt om den. Liksom så många historier i detta land varnade boken för faror. Det fanns mycket att frukta på den här platsen: ormar, solnedgångar, åskväder och torka, graviditeter och feber, skogsbränder, översvämningar och galna tjurar, kråkor, örnar och främlingar – ”kriminella luffare” som kom in från bushen med mord i sinnet.

Det hände att Isabel blev överväldigad av blotta antalet dödliga hot, men barnen var riktiga små australier och älskade sådana där berättelser; de njöt av leken och den var en av de få aktiviteter som alla ville delta i trots deras olika åldrar och intressen.

”Fick den!”

”Bra jobbat.”

Högljudda skratt.

”Kom nu så går vi.”

Hon älskade att höra dem så muntra och uppsluppna, ändå höll hon andan och väntade på att de skulle leka vidare någon annanstans. Ibland – även om hon aldrig skulle ha erkänt det för någon – kom hon på sig själv med att undra hur det skulle vara om hon kunde få dem alla att försvinna. Bara ett tag, annars skulle hon förstås sakna dem något oerhört. Kanske en timme eller en dag – högst en vecka. Bara tillräckligt länge för att hon skulle hinna tänka. Det hann hon knappt annars och aldrig tillräckligt länge för att hinna följa en tanke till dess logiska slutsats.

Om hon ens nämnde något sådant såg Thomas på henne som om hon blivit galen. Han hade sina fixa idéer om moderskapet. Och om hur en hustru skulle vara. I Australien var det tydligen vanligt att fruar lämnades ensamma hemma och själva fick ta hand om ormar, eldsvådor och vilda hundar. Thomas fick något frånvarande i blicken när han kom in på det, eftersom han var en sentimental romantiker som fascinerades av sitt hemlands vanor. Han gillade att se henne som en gammaldags nybyggargustru som

stod ut med allsköns svårigheter och skötte hushållet medan han flög jorden runt och roade sig.

En gång i tiden hade det låtit underhållande. Särskilt medan hon fortfarande trodde att han skämtade. Men han hade rätt i att hon faktiskt hade gått med på hans storslagna plan, att hon hade sett fram emot möjligheten att få uppleva något annorlunda. Kriget hade varit långt och grymt och London var en dyr, urlakad plats efter krigsslutet. Isabel hade varit trött. Thomas hade också rätt i att livet i deras stora hus inte alls påminde om nybyggarnas. Hon hade ju både telefon och elektriskt ljus och ett lås på varenda dörr.

Det betydde emellertid inte att det inte blev ensamt ibland, och dessutom väldigt mörkt på kvällarna när barnen hade lagt sig. Till och med att läsa böcker, som alltid hade varit en tröst för henne, hade börjat kännas lite väl ensligt.

Utan att släppa taget om stegen sträckte Isabel på nacken för att se om snöret med vimplarna hade hamnat tillräckligt högt för att bordet skulle få plats under dem. Att få till den perfekta höjden var svårare än hon föreställt sig. Henrik fick det alltid att se så lätt ut. Hon kunde, nej *borde* ha bett honom att göra det innan han avslutade sitt arbete dagen före. Prognosen hade inte sagt något om regn, så vimplarna kunde ha hängt ute över natten. Men hon hade inte förmått sig. Allt var förändrat mellan dem den senaste tiden, sedan hon stött ihop med honom på kontoret den där eftermiddagen när han jobbade sent och Thomas var i Sydney. Nu skämdes hon över att be honom utföra enklare arbetsuppgifter; hon kände sig utlämnad och osäker.

Hon fick helt enkelt göra det själv. Men vinden var irriterande. Hon hade bestämt sig för den västra gräsmattan innan det blåste upp och glömt bort att den här sidan av trädgården inte var lika skyddad. Men Isabel var envis av sig, det hade hon alltid varit. En cynisk vän hade en gång sagt till henne att människor inte förändrades med åren, de blev bara äldre och sorgsnare. Det första gick det inte att göra så mycket åt, men Isabel tänkte inte tillåta sig det senare. Tack och lov var hon en mycket positivt lagd person.

Det var bara det att de blåsiga dagarna förde med sig viss oro. I alla fall på sistone. Hon hade inte upplevt någon liknande inre turbulens tidigare. En gång i tiden, i ett annat liv, hade hon varit känd för sitt mod. Nu hände det att hon plötsligt blev rädd för ingenting och överväldigades av känslan att stå ensam på livets tunna, bräckliga spelplan. Det hjälpte att andas. Hon undrade om hon behövde en tinktur eller en kopp te. Något för att dämpa oron så att hon åtminstone kunde sova. Hon hade till och med övervägt att gå till doktorn, men i så fall inte till Maud McKendrys make på huvudgatan. Gud förbjude.

Hur det än skulle gå till så tänkte Isabel ställa allt till rätta. Det var hennes andra nyårslöfte, ett som hon tänkte behålla för sig själv. Hon räknade med att det skulle ta ett år att återfå balansen. Folk förlitade sig på henne, det var dags.

Hon skulle fylla trettioåtta nästa gång. Nästan fyrtio! En högre ålder än hennes far och mor hade uppnått. Kanske var det därför hon hade dragit sig till minnes så mycket från barndomen den senaste tiden. Det var som om det nu hade gått så lång tid att hon kunde vända sig om och med klar blick se tillbaka över den oändliga tidsrymden. Hon mindes knappt hur hon tagit sig igenom den.

Det var löjligt av henne att känna sig ensam. Hon hade bott i det här huset i fjorton år. Hon hade fler familjemedlemmar omkring sig än någonsin förr – barnen kom hon inte ifrån ens om hon försökte. Ändå förtvivlade hon ibland över sin isolering, den tärande känslan av att ha förlorat något hon inte kunde sätta fingret på och därför inte hade något hopp om att hitta igen.

Något rörde sig längst bort på uppfarten. Hon kisade för att se. Ja, det var någon som kom, hon hade inte inbillat sig. En främling? En skogens man som red in på sin häst som om han vore med i en dikt av Banjo Paterson?

När hon såg mannens bruna paket insåg hon att det var brev-bäraren. På nyårsdagen! En fördel med att bo i en småstad där alla kände alla och lade sig i allting var att man fick service även utanför kontorstid, men det här var högst ovanligt. En ivrig låga

fladdrade upp inom henne och hon försökte klumpigt binda fast vimplarna för att hinna ner innan han åkte därifrån igen. Hon hoppades att det var den beställning hon hade gjort för några veckor sedan. Hennes befrielse! Hon hade inte förväntat sig att den skulle komma så snabbt.

Men nej, det gick bara inte. Snöret var trassligt och vinden fick det att fastna i vimplarna. Isabel kämpade och svor för sig själv, kastade en blick över axeln för att se hur det gick för brevbäraren.

Hon ville inte att han skulle lämna paketet vid dörren.

När han kom fram till uppfartens sista kurva insåg Isabel att hon måste släppa snöret för att hinna ner i tid. Hon tvekade en kort stund innan hon ropade: ”Hallå!” och vinkade. ”Här är jag.”

Han tittade förvånat upp, och samtidigt som ännu en vindpust fick henne att ta ett fastare grepp om stegen, såg Isabel att hon hade misstagit sig. För även om han bar på ett paket så var främlingen på uppfarten inte brevbäraren, inte alls.

Julafton, 1959

När Percy Summers tillfrågades om det senare i sitt långa, långa liv, vilket hände åtskilliga gånger, skulle han sanningsenligt säga att han hade trott att de sov. Det var tillräckligt varmt för det. I hela december hade hettan kommit in från väst, korsat öknens mitt och fortsatt söderut, där den alldeles osynlig hade parkerat sig ovanför dem och vägrat backa. På kvällarna lyssnade de till väderleksrapporten på radion i hopp om att få höra att hettan skulle dämpas, men den lättnaden kom aldrig. Under de långa eftermiddagarna stod de lutade över varandras staket och kisade i det gyllene ljuset när den vibrerande solen smälte ihop med horisonten bortom stadens utkant, och de skakade på huvudet och beklagade sig över värmen, den förbannade hettan, och frågade varandra om det aldrig skulle ta slut. De förväntade sig inget svar.

På de sluttningar som omgav deras dalgång och floden som rann genom den stod de höga, smala blågummiträden under tystnad. Deras flammiga stammar glänste som metall. De var gamla och hade sett allt förr. De hade stått där långt innan husen av sten, trä och järn byggdes, innan det fanns vägar, bilar och stängsel, innan det planterades rader av vinrankor och äppelträd och innan det fanns boskap i inhägnader. Blågummiträden hade varit först på plats, de hade stått ut med både den intensiva hettan och vinterns våta kyla. Det var en uråldrig plats, ett land med extremväder.

Men sommaren 1959 var ovanligt het till och med för det här området. På de platser där man mätte temperaturen slogs rekord efter rekord och Tambillas befolkning kände verkligen av det. Percys fru Meg hade börjat stiga upp i gryningen för att hinna ta emot dagens mjölkleverans och få in den i butiken innan den blev förstörd, och Jimmy Riley sa att inte ens hans mostrar och morbröder kunde minnas en sådan torka. Alla var rädda för bränder. De hade inte glömt det som hände 1955.

Tidningarna hade kallat det för ”den svarta söndagen”. De värsta bränderna i kolonins historia. Gryningen den andra januari fyra år tidigare hade fört med sig känslan av att en katastrof skulle inträffa. Under natten hade en dammstorm rullat in. Den hade vuxit sig stark över de torra slätterna norrut och den heta vinden höll en hastighet av hundra kilometer i timmen. Träden böjde sig och bladen slungades runt i ravinen; plattor av korrugerad plåt slets loss från bondgårdarnas tak. Elledningarna lossnade och orsakade en mängd små eldsvådor som rasade, växte i styrka och till slut slog sig samman till en stor, hungrig eldvägg.

Timme efter timme kämpade invånarna mot elden med blöta säckar, spadar och allt de kunde hitta tills regnet äntligen, mirakulöst, började falla framåt kvällen och vinden bytte riktning – men då hade redan ett fyrtiotal byggnader gått förlorade, liksom två arma själar. Ända sedan dess hade invånarna krävt att få en riktig brandstation, men de som fattade beslutet, och själva befann sig i storstaden, hade dragit ut på det. I år hade lokalinvånarna tagit saken i egna händer, eftersom omständigheterna var så otäckt lika dem som föregått branden.

Jimmy Riley, som jobbade som spårare för några av jordbrukarna i Adelaide Hills, hade länge pratat om att bränna mark. Han sa att hans förfäder under tusentals år hade genomfört regelbundna, långsamma bränder för att minska på bränslet medan vädret fortfarande var svalare, så att det inte fanns tillräckligt kvar för att elden skulle ta fart när marken väl var så het att den kokade och hela nordvästra Australien befann sig i farozonen eftersom det

enda som krävdes var en gnista. Percy tyckte att män som Jimmy Riley, som kände detta land inifrån och ut, alltför ofta ignorerades av omgivningen.

Det senaste larmet hade kommit in från Angus McNamara nere vid Meadows veckan innan. De milda, fuktiga åren sedan 1955 hade gynnat grönskan och slyn var tät i Kuitpo-skogen. Ett blixtnedslag, en tappad tändsticka, och allt skulle brinna ner. De hade jobbat hela veckan och röjt det sista strax före jul. Lika bra det, eftersom det skulle storma till helgen, men regnet skulle lika gärna kunna passera en bit bort och lämna dem åt torkan. Meg hade inte blivit särskilt glad över att Percy skulle vara borta under årets mest hektiska period men hon visste att det måste göras och att Percy inte skulle smita undan jobbet. Deras pojkar fick rycka in och hjälpa till i butiken och Meg hade motvilligt gått med på att det kanske till och med var bra för dem att tvingas ta lite ansvar. Percy hade lämnat deras Ford-pickup hemma och tagit Blaze med sig ner till Meadows.

Percy föredrog faktiskt att rida. Han hade hatat att tvingas ställa undan pickupen under kriget men det gick helt enkelt inte att få tag på någon bensin, oavsett om man kunde betala – den som fanns hade gått åt till armén och andra samhällskritiska funktioner – och när de äntligen kunde börja använda fordonet igen hade han vant sig av vid att köra. De hade behållit pickupen för större leveranser men så fort det var möjligt satte sig Percy i sadeln i stället. Blaze var en gammal märk nu, inte den lättskrämda unghäst som kommit till dem 1941, men hon älskade fortfarande att springa.

McNamaras stora boskapsgård låg hitom Meadows och de flesta kallade den bara för ”Stationen”. Boningshuset var stort och lågt med en bred veranda som gick hela vägen runt och en stor plåtmarkis för att hålla värmen i schack. Percy hade erbjudits en sovplats i skjulet, men han sov hellre ute under stjärnorna. Han fick inte chansen att campa särskilt ofta nu för tiden eftersom de hade så fullt upp med butiken. Och pojkarna höll på att bli stora. De var fjorton och sexton nu, båda två längre än han och med

lika stora fötter, och de var hellre med sina kompisar än åkte och campade med pappa. Percy missunnade dem inte den självständighet, men han saknade dem. Att sitta runt lägerelden och berätta historier och skratta tillsammans med dem, räkna stjärnorna på natthimlen och lära dem praktiska saker, som hur man hittade färskvatten och fångade sin egen mat, var några av hans finaste minnen.

De skulle få var sitt nytt fiskespö i julklapp. Meg hade anklagat honom för att skämma bort dem när han kom hem med presenterna, men hon hade sagt det med ett leende. Hon visste att han hade försökt hitta något som kunde mildra den svåra förlusten av deras gamla hund Buddy i våras. Percy hade påmint henne om att i synnerhet Marcus hade blivit en duktig fiskare som kanske skulle kunna göra det på heltid. Kurt, som var äldst, skulle fortsätta på universitetet när han var klar med skolan. Han skulle bli den förste i familjen som läste vidare och trots att Percy försökte låta bli att göra alltför stor sak av hans lysande skolresultat, särskilt inte när Marcus var med, var han oerhört stolt – en känsla han delade med Meg. Till och med nu, när han hade upptäckt Matilda Turner, höll Kurt betygen uppe. Percy önskade bara att hans mor varit i livet och kunnat läsa vad Kurts lärare skrev om honom.

*

Hettan lurade i undervegetationen och snustorra grenar knäcktes under Blazes hovar. De hade lämnat Stationen tidigt i morse och varit på väg hela dagen. Percy styrde den gamla hästen längs stigen, långsamt och stadigt, och försökte hålla sig i den fläckvisa skuggan. Framför sig såg de Hahndorfs utkant, de skulle snart vara hemma nu.

Värmen som låg mot hans rygg och det monotona ljudet av insekter som surrade i örnen gjorde Percy sömning. Den torra sommarluften påminde honom om hans barndom. Om känslan av att ligga i sin säng i det lilla, inre rummet i det hus han hade delat

med sin mamma och pappa och lyssna efter ljud utifrån, blunda för att kunna föreställa sig livet utanför fönstret ännu tydligare.

Percy hade legat till sängs större delen av sitt tolfte år. Det hade inte varit lätt för en grabb som varit van vid fullständig frihet att tvingas göra det. Han kunde höra sina kompisar ute på gatan, höra dem ropa på varandra, skratta och retas, sparka en boll, och han ville så gärna vara med dem och känna blodet pumpa genom benen, hjärtat slå snabbt i bröstkorgen. Han hade känt hur han krympte och bleknade till ingenting.

Men hans mor, som var hängiven sitt anglikanska ursprung, tillät ingen självömkan. ”Det spelar ingen roll om kroppen sitter fast”, sa hon på sitt barska, kompromisslösa sätt. ”Det finns andra sätt att resa.”

Hon hade börjat med en barnbok om en koalabjörn som gick med käpp, en sjöman och en pingvin, och en efterrätt som mirakulöst återuppstod varje gång den åts upp. Det var en storslagen upplevelse, för ingen hade någonsin läst högt för Percy förr, inte ens när han var liten. Han hade sett böcker på sin lärares bord i skolan, men för Percy – som kanske hade påverkats av sin far – framstod de bara som föremål att användas vid bestraffningar eller extraarbete. Percy hade inte förstått att det rymdes hela världar innanför omslagen, att de var fulla av människor och platser, äventyr och humor, historier som bara väntade på att han skulle kliva in i dem.

När han hade hört sagorna så många gånger att han kunde alla utantill tog han mod till sig och frågade sin mor om det inte fanns fler. Hon hade hejdat sig och först fick han känslan av att ha passerat en osynlig gräns, att berättelserna skulle försvinna så att han blev ensam igen med bara sin skadade kropp till sällskap. Men då mumlade hans mor ”Undrar det, jag” och försvann långt in i skjulet längst bort i trädgården, det ställe dit hans far inte gick.

Det var en märklig tanke: om han inte hade fått polio skulle han kanske aldrig ha träffat Jane Austen. ”Min favorit”, sa hans mor lågt, som om hon avslöjat en hemlighet. ”Från innan jag

träffade din far.” Hon hade inte haft tid att läsa den för honom, sa hon – ”Alla i hela stan svälter väl ihjäl om jag inte står där och säljer mjölk och ägg!” – men hon hade satt boken i händerna på honom och nickat, tyst och allvarligt. Percy förstod. Nu var de sammansvurna.

Det hade tagit honom ett tag att vänja sig vid språket och en del ord var nya för honom, men han hade inget annat att göra och när han väl tagit sig in fanns ingen återvändo. *Stolthet och fördom*, *Förnuft och känsla*, *Emma* – först verkade de beskriva en värld långt ifrån hans egen, men ju mer han läste desto mer kände han igen stadens invånare i Austens huvudpersoner: deras självgodhet och ambitioner, alla missförstånd och missade möjligheter, hemligheter och bittra tankar som låg strax under ytan. Han skrattade tillsammans med dem, snyftade tyst ner i kudden när de plågades och hejade på dem när de äntligen såg ljuset. Han insåg att han hade börjat älska dem och bry sig om dem – dessa påhittade personligheter som hade uppstått i en författares fantasi på andra sidan jorden – på samma sätt som han brydde sig om sina föräldrar och vänner.

När han hade gått igenom den lilla boksamling som hans mor förvarade i sin hemliga låda ute i skjulet, övertalade han henne att låna nya åt honom, tre i taget, från det resande biblioteket. Han läste med ryggen åt dörren, beredd att gömma den förbjudna romanen under lakanen så fort han hörde sin fars steg i hallen. Fadern kom upp varje kväll efter jobbet och ställde sig vid Percys säng. Han var en stor karl men inför det som drabbat hans son var han hjälplös och han rynkade ögonbrynen av frustration varje gång han frågade om Percy mådde bättre, och under tystnad uppmanade sonens ben att hämta sig.

Och kanske fungerade alla uppmaningarna för Percy visade sig vara en av dem som hade tur. Han kunde inte spela fotboll längre och var för långsam för att bli bra på cricket, men med hjälp av ett par skenor tränade han sakta upp benen igen och efter några år kunde ingen åskådare ha gissat sig till att den

pojke som erbjöd sig att vara domare inte var lika fysiskt stark som sina vänner.

Percy slutade inte att läsa böcker, men det var heller inget han skröt med. Han läste skönlitteratur, facklitteratur och i takt med att han blev äldre och inte längre förstod sig på sig själv, även poesi. Han slukade Emily Dickinson, beundrade Wordsworth och fann en vän i Keats. Hur var det möjligt, undrade han, att T.S. Eliot, en man som hade fötts i USA men gjort sig ett namn i London – den historiska staden med sin grå sten och allt det brittiska, mystiska som var så främmande för Percy – kunde se rakt in i Percys hjärta och där avläsa pojkens funderingar över tiden och minnet, och vad det betydde att vara en människa i världen?

Percy behöll sina tankar för sig själv. Det var inte det att han skämdes över sin hemlighet, snarare det att han redan visste att de andra pojkarna i Tambilla inte delade hans intresse. Till och med Meg hade sett osäkert på honom när han under deras inledande förälskelse hade vågat sig på att fråga efter hennes favoritbok. Hon hade tvekat innan hon svarade: ”Det är förstås Bibeln.” Då hade han trott att det berodde på fromhet – vilket var lite oväntat med tanke på en del andra saker de sagt till varandra. Men senare, när de hade varit gifta i ett par år, hade han tagit upp det igen och då hade hon först sett förvirrad ut och sedan brustit i skratt. ”Jag trodde att du kollade om jag var anständig”, sa hon. ”Och jag ville inte göra dig besviken.”

Blaze var löddrig av svett så Percy stannade vid träget på Hahndorfs huvudgata för att låta henne dricka vatten och vila. Han satt av och lade tyglarna i en ögla över ett staket.

Klockan var över tre och gatan låg i skugga tack vare de hundratalens enorma kastanjeträden, almarna och platanerna som kantade den. De hade planterats för över ett halvt sekel sedan. Vissa butiker var fortfarande öppna och Percy drogs till ett verkstadsfönster där en svarvares handgjorda alster stod på en hylla: skålar och redskap, några prydnadsföremål.

Percy gick in. ”Den där lilla blåmygen”, sa han till flickan i kassan. Det förvånade honom att höra ljudet av sin egen röst, det var första gången den dagen han sa något. ”Kan jag få se den?”

Flickan gick och hämtade den från hyllan och visade Percy mini-atyrfågeln.

Percy vände och vred den beundrande i händerna. Han höll upp den mot ljuset, studerade den fint svarvade halsen och de eleganta stjärtfjädrarna. Likheten var enastående, liksom hantverksskickligheten.

”Är det en present?” frågade flickan.

Han ställde prydnadsföremålet på disken och nickade. ”Hon samlar på dem.”

Flickan erbjöd sig att slå in blåmygen. Hon hade lite julpapper och ett vackert silverband i rummet innanför där hon hade slagit in sina egna julklappar, berättade hon. Hon kunde lika gärna använda resten också. ”I morgon är det ju ingen som vill ha det längre, eller hur?”

När han hade betalat lade Percys den lilla inslagna presenten i flickan och önskade henne en god jul.

”Tack detsamma, mr Summers”, sa hon. ”Och hälsa till mrs Summers från mig.” Han måste ha sett förvånad ut för hon började skratta. ”Vi är med i kvinnoföreningen tillsammans. Mrs Summers kommer att älska den där lilla fågeln. Hon berättade för mig att hon alltid har älskat fåglar, ända sedan hon var barn.”

Percy kunde inte minnas när han fick syn på Meg för första gången. Hon hade liksom alltid funnits där. Längre var hon bara ett av många yngre barn som ingick i det gäng som brukade samlas i traktens dammiga hagar eller gå ner till floden efter regnet för att se vad som kom flytande. Hon hade varit en skitig liten unge men det var inget han hade hakat upp sig på; de var ute på landet och brydde sig inte så mycket om att se rena och prydliga ut. Förutom när de gick i kyrkan på söndagarna, för annars riskerade de att få ett kok stryk av sina mammor.

Men en dag när han var ute vid den stängda koppargruvan, inte

långt från det ställe där tågen passerade på vägen mellan Balhannah till Mount Pleasant, råkade han på henne. Han brukade gå dit när han ville komma undan sin fars försök att ”göra karl av honom”. Hon satt på fönsterbrädan till det gamla krosshuset och hade tårar och snor i hela ansiktet. Han undrade hur i hela världen hon tagit sig upp dit, en tunn liten flicka som hon. Inte förrän senare, när han lärde känna henne, förstod han att det innanför hennes änglalika ansikte dolde sig en stenhård överlevare.

Percy hade ropat till henne, frågat vad det var som var fel. Först vägrade hon att säga något. Han hade inte tjatat, bara fortsatt med sitt och läst en stund i skuggan av den stora, runda skorstenen innan han sträckte på benen och började leta i det höga, vassa gräset efter platta småstenar att kasta i dammen. Han kände hennes blickar på sig men sa inget mer. Det han gjorde måste ha sett roligt ut för utan ett ord dök hon upp vid hans sida och började leta efter sina egna stenar att kasta macka med.

De fortsatte under en vänskaplig tystnad som bara avbröts av att han då och då visslade uppskattande när hon gjorde ett lyckat kast. När det blev dags för lunch delade han sin smörgås med henne. De åt utan ett ord förutom när han berättade vilka fåglar de såg.

”Helig kungsfiskare”, sa han och pekade på det utpuffade bröset på en låg gren i casuarinaträdet bredvid dem.

”Är det ju inte. Det är en kookaburra.”

Han skakade på huvudet. ”Samma släkte, men ser du att de mörkare fjädrarna är turkosa? Titta nu – hon kommer att flaxa upp när hon ser en ödla eller en skalbagge och då ser du hur de glänser i solen.”

”Jaha, vad är det där då?”

”En rödflikig honungsfågel.”

”Och den där borta?”

Percy såg den svartvita fågeln och den gula näbben. ”Larmhonungsstare. Det hör du väl? Den larmar hela tiden.”

”Den där då?” Flickan pekade upp på en liten fågel med knallblått bröst och långa, raka fjädrar som pekade mot himlen.

”Det är en blåsmyg – en alldeles perfekt blåsmyg, för att vara exakt.”

”Hon är den finaste.”

”Det är en han.”

”Hur vet du det?”

”Hanfåglarna är vackrare. Honan är brun och har bara lite grönt i stjärtfjädrarna.”

”Som den där?”

Percy kisade för att försöka se vad hon pekade på. ”Ja, precis så.”

”Du vet rätt mycket”, konstaterade hon.

”En del”, höll han med.

När det var dags att gå hem frågade han om Meg ville följa med honom. Han sa att han kunde ta med sig henne in till staden. Det började bli mörkt och det kändes på lukten att det skulle regna. Hon tvekade en stund innan hon berättade att hon inte alls skulle tillbaka: hon hade rymt hemifrån och det var därför hon var här.

Då insåg Percy hur ung hon var. Hon såg trotsigt på honom med armarna hårt i kors över bröstet, men ändå var det något hos henne som hoppades att han skulle tvinga henne att följa med honom tillbaka, det kände han på sig. Hennes sårbarhet gjorde honom med ens djupt sorgsen. Och arg. Alla visste att hennes pappa brukade slåss när han blev arg. Han hade haft det svårt under kriget, sa Percys mor. Det var det enda hon sa om honom. ”Men visa mig en man som inte hade det svårt under krigsåren.”

Percy förstod vad hon menade: att den generationens män hade lärt sig att det enda sättet att glömma allt de sett och gjort, de kamrater de förlorat till leran och vapnen, var att dricka sig bedövade och låta mardrömmarna gå ut över dem där hemma. Percy hade större tur än de flesta. Hans far var sträng men inte våldsam. För att vara det skulle han ha behövt vara närvarande, men han hade snarare distanserat sig.

De första tunga regndropparna föll. ”Okej”, sa Percy. ”Men det kommer att bli kallt här ute i natt.”

”Jag har en filt.”

”Smart av dig. Och du har förstås något att äta?”

”Jag tog med lite bröd.”

Han lade boken i ryggsäcken. ”Då har du nog tänkt på allt.” Han kollade Princes sadel och drog i stigbyglarna. ”Men de sa på radion att det skulle bli storm i natt. Och lite bröd är inte mycket att ha hela kalla, blöta natten.”

Ett moln sänkte sig över henne.

”Vet du vad”, fortsatte han, ”min mamma hade en gryta på spisen när jag åkte i morse. Hon låter den koka hela dagen precis som mormor brukade göra, och hon gör alltid för mycket.”

”Vadå för gryta?”

”Lamm och potatis.”

Flickan vred sig där hon stod. Hon var redan blöt i håret och flätorna låg som två slappa rep över axlarna.

”Du kanske vill följa med hem och äta en portion eller två? Jag kan ta med dig hit igen efter maten.”

Hon hade inte nöjt sig med två portioner utan tagit tre, och Percys mor såg nöjt på utan kommentarer. Susan Summers tog den kristna välgörenheten på högsta allvar och välkomnade möjligheten att utöva den när en mager flicka dök upp i dörröppningen denna stormiga, våta vinterkväll. Hon insisterade på att flickan skulle ta ett varmt bad och när grytan hade ätits upp och disken var undanstökad bäddade hon ner henne i bäddsoffan vid den sprakande öppna spisen, där hon genast somnade djupt.

”Stackars liten”, sa Percys mor och granskade det sovande barnet över sina halvmåneformade glasögon. ”Tänk att hon tänkte stanna där ute hela natten alldeles ensam.”

”Tänker du berätta för hennes föräldrar att hon är här?”

”Det måste jag”, sa hon bestämt, samtidigt som hon såg orolig ut. ”Men innan hon går ska vi säga till henne att hon alltid är välkommen till oss.”

Percy hade lovat sig själv att hålla uppsikt över henne sedan dess och han behövde aldrig leta särskilt länge. Hon fick för vana att komma in till butiken på eftermiddagarna, hon pratade med

Percys mor och innan han visste ordet av hade hon börjat jobba i butiken på helgerna.

”Hon är den dotter jag aldrig fick”, brukade hans mor säga och le kärleksfullt mot Meg när hon slog in varor och gjorde listor över beställningar. ”Snäll och duktig, och söt är hon också.” Och senare, när Meg inte längre var ett barn utan en ung kvinna: ”Hon kommer att bli en mycket god hustru till någon en vacker dag.” Sedan sneglade hon menande på Percys stela ben och sa: ”En grabb med begränsade möjligheter skulle vara lyckligt lottad om han fick en flicka som hon.”

Hahndorf låg bakom dem nu och det familjära landskapet omkring dem utgjordes av böljande kullar som sträckte sig mot bergstoppen Mount Lofty. Rader av grönskande vinrankor sög i sig av den sena eftermiddagssolen och den varma luften bar med sig den svaga doften av lavendel från Kretschmers blomsterodlingar.

Blaze raskade på när de närmade sig Onkaparinga Valley Road. Äppelodlingarna ersattes av oliver och när de red över Balhannah-bron började Blaze kasta med manen, prövande dra sig närmare vattnet. Percy tog ett fastare tag i tyglarna och lade handflatan mot hästens hals. ”Jag hör dig, lilla gumman.”

Meg skulle se till att han hade fullt upp när han kom tillbaka. De skickade alltid iväg några leveranser i sista minuten på julaftonskvällen och att närvara vid pastor Lawsons gudstjänst klockan 6.30 på juldagsmorgonen var inte förhandlingsbart. Men det var tio timmar sedan de hade lämnat Stationen och de hade bara stannat ett par gånger. Hur ivrig han än var att komma hem kändes det fel att inte låta Blaze ta en simtur.

Han fortsatte västerut, rakt mot eftermiddagssolen, men i utkanten av Tambilla red han bort från gatan och nerför en gräsbevuxen ravin. Här var ån smal, en biflod till Onkaparinga River som rann ner från Mount Loftys kullar och ringlade genom dalen. Blaze gick glatt ner till vattnet och sniffade på vassen medan hon fortsatte nedströms. Hon kom fram till det ställe där stängslet av trä och

ståltråd hade slitits av pålen och Percy tvekade en kort stund innan han gav henne en lätt, framåtdrivande skänkel. Nu var han på Turners mark men själva huset låg fortfarande en bra bit bort.

Det var härifrån han hade kommit första gången han såg huset. Märkligt nog hade han inte tänkt tillbaka på den dagen på åratals. Han hade varit tretton år, på väg tillbaka till butiken efter att ha gjort en leverans. Polion hade kanske berövat honom snabbheten på cricketplanen men när han red på Prince, sin fars häst, var han lika god som alla andra. Hans far hade gett sitt helhjärtade samtycke – vad som helst var bättre än att hitta sin son inomhus med en bok i handen – och tog det hela ett steg längre genom att erbjuda Percy ett jobb efter skolan.

På hästryggen kunde han nå hela Hahndorf, ända bort till Nairne, och sedan tillbaka mot Balhannah och Verdun. Piccadilly Valley var på gränsen till för långt bort men hans far tackade aldrig nej till en beställning, så Percy fick helt enkelt lära sig att rida snabbare. Han skulle egentligen ta den närmaste rutten men han red alltid ut i terrängen. Det här var hans plats, dessa kullar var hans hem och han älskade dem.

På Willner Road låg knappt några hus och det kom aldrig några beställningar därifrån, men han tog en omväg för att rida längs vägen eftersom han gillade akaciedoften. Vägen var kantad av stora, silvergröna buskar som slog ut i gula blommor varje augusti. Det var sent på säsongen men just den här dagen, just det här året, blommade det fortfarande för fullt. Percy hade tagit ett djupt andetag, insupit känslan av solen mot skjortan och den behagligt naturliga doften av eukalyptus och jord och solvarma blommor, och han hade lutat sig fram för att lägga sig mot Princes breda rygg, låtit hästens rytmiska steg vagga honom likt ett spädbarn i sin mors famn. Han färdades vidare på det sättet tills han hörde ett rop någonstans framför sig.

Han blinkade upp mot den stora, klara himlen, där ett par kilstjärtsörnar lättjefullt cirklade tillsammans och flöt på de varma vindarna. Han följde dem med blicken innan han manade på

Prince att gå genom gapet i stängslet och fortsätta framåt, i riktning mot örnparet. Den bergstopp de cirklade över var täckt av tät buskar. Percy undrade om han kanske var på väg att hitta deras näste. Han hade hört att folk sett örnar uppe vid Cudlee Creek, men han hade aldrig hört talas om att de bosatt sig så här långt söderut.

Prince fortsatte djärvt uppför kullen genom de smidiga, smala gummiträden medan Percy spanade upp i trädkronorna. Han letade efter en plattform som var gjord av grenar och täckt av löv. Eftersom han hela tiden hade blicken vänd upp mot lövverkets spetsmönster och himlen – fast besluten att inte förlora örarna ur sikte – märkte han först inte att han hade passerat en osynlig gräns och nu befann sig i en annan sorts terräng. Det var det annorlunda ljudet som fick honom att reagera: det var som om ett bågmande lock hade sänkts över dem och lövtaket plötsligt närmade sig.

Nu märkte han att grönskan runt honom också var förändrad. Gummiträden och det höga, gula gräset hade infiltrerats av annan växtlighet. De silverfärgade stammarna trängdes med tjocka, träiga ekar, brokiga almar och cederträd. Trassliga björnbärssnår täckte marken och klättrväxterna strävade uppåt, sträckte ut sig mellan träden tills det blev svårt att hitta en glipa som var stor nog för att han skulle kunna se himlen.

Temperaturen hade sjunkit flera grader i skuggvärlden. Fåglarna kvittrade ovanför honom, lorikiter, gråryggiga glasögonfåglar, svalor, honungsfåglar och blåsmigar. Hela stället sjöd av liv, men han förstod att han knappast skulle lyckas få syn på örnnästet.

Han vände om och skulle just rida tillbaka till staden när något ljusst fångade hans blick. Eftermiddagssolen hade träffat något bortom träden, fått det att skina som en fackla genom en glipa. Percy blev nyfiken och drev Prince uppför den tätt bevuxna kullen. Han kände sig som huvudpersonen i en bok. Han tänkte på när Mary Lennox hade upptäckt sin hemliga trädgård.

Björnbärbuskarna hade blivit för täta för att Percy skulle kunna ta sig igenom på hästryggen och han satt av. Han lämnade Prince

i skuggan under en ek med tjock stam, valde en stark träpiska och började skära sig igenom de trassliga rankorna. Nu var han inte längre en pojke vars ben inte alltid följde hans order, han var sir Gawain på spaning efter den gröne riddaren, Lord Byron på väg att utkämpa en duell, Beowulf på väg att bekämpa Grendel med sin armé. Tankeleken gjorde honom så ivrig att han först inte insåg att han hade lämnat skogen bakom sig och stod på vad som en gång måste ha varit en grusad uppfart.

Ovanför stod något som snarare liknade ett slott än ett hus. Två enorma våningar med gigantiska, rektangulära fönster på framsidan och en storslagen stenterrass med korintiska kolonner som gick runt hela det platta taket. Han tänkte med ens på Pemberley och förväntade sig nästan att få se mr Darcy kliva ut genom den stora dubbeldörren med ridpiskan under armen och jogga nerför stentrappan, som blev allt bredare tills den avslutades vid den vändplan där Percy stod.

Då förstod han vad det var för ställe. Det här var huset som mr Wentworth hade byggt. Det var löjligt påkostat, sa folk, ett sådant grandios stenpalats mitt ute i ingenstans. Endast kärlek eller galenskap, eller kanske en dos av båda, kunde ha fått en man att rita – och dessutom bygga – ett sådant hus. Det fanns en hel del imponerande stenhus i The Hills, eftersom den välbeställda övre medelklassen ända sedan delstaten South Australia befolkades hade köpt upp mark för att låta bygga lanthus där de kunde vänta ut sommaren i ett vänligare klimat. Men det här huset liknade inget som Percy sett förr.

Mr Wentworth hade gjort ritningarna i London och handelsmännen hade skeppat material ända från England. Kostnaden hade varit astronomisk – priset var fyrtio gånger så högt som delstatens näst bästa hus. Tänk att spendera alla de där pengarna, viskade folk förbluffat, bara för att sedan bo ensam i ett sådant enormt monsterhus.

Percy höll med om att huset var enormt – det kunde man inte gärna säga emot – men han tyckte inte att det var något monster-

hus. Snarare tvärtom. Det påminde honom om omslaget på hans favoritbok.

Efter den dagen återvände han så ofta han kunde. Han berättade inte för sina vänner om huset. Inte i början. En märklig känsla av äganderätt kom över honom när han tänkte på det. Huset hade valt att visa sig för *honom*. Men att ensam ha en sådan ofantlig hemlighet blev snart en börda som han tröttnade på att bära. Dessutom kunde han inte motstå nyhetsvärdet. Han ångrade sitt avslöjande så fort han gjort det. Hans vänner ville genast skynda sig dit. De ville se det med egna ögon, de ville gå in. När de slog sönder ett fönster för att kunna se sig om där inne kändes det som om något inom Percy också krossades.

Ett par gånger följde han med sina vänner in. Större delen av de möbler som Wentworth hade skeppat dit från England stod kvar, övertäckta med lakan för att skydda dem mot damm. Ett stort porträtt av den gamle mannen hängde på väggen ovanför trappan. Percy hade känt att tavlan följde honom med blicken – anklagande, besviken – och han skämdes. När han senare tog reda på historien om Edward Wentworth förstod han varför. Huset hade byggts av kärlek, men den unga kvinna som gett upphov till den hade dött av solsting under båtresan till Australien. Mr Wentworth, som hade stått och väntat på henne i Adelaides hamn när han fick höra nyheten, blev aldrig sig själv igen. Han låste dörrarna för att få vara ensam med sin sorg. Huset blev en helgedom tillägnad hans brustna hjärta.

Med tiden tröttnade Percys vänner på stället och började intressera sig för nästa äventyr. Percy fick också fullt upp: han gifte sig med Meg, de tog över butiken och sedan bröt kriget ut. Nästa gång han hörde talas om huset hade en man från Sydney köpt det. Han hette Turner och när kriget väl tog slut spred sig ryktet att han och hans engelska fru skulle flytta in samma vår.

Det hade gått fjorton år sedan dess. En hel del förändringar hade gjorts under tiden. Marken hade röjts och det som återstod av

Wentworths trädgård under allt det vildvuxna hade grävts fram. Både lokala och långväga hantverkare hade anlåtats och enligt ryktet hade det kostat stora summor att få ordning på själva huset.

Percy hade många gånger levererat mat dit och upphörde aldrig att förundras över den förvandling som blev tydlig varje gång han kom runt hörnet på den nygamla, kurviga uppfarten. Ibland när han stannade för att låta Blaze hämta andan vid klättringens västligaste punkt, kikade han upp genom den formella trädgården framför huset och beundrade den gröna gräsmattan och de vackra stenmurarna, vildaplarna och kameliorna, och för en kort stund, om han inte släppte det med blicken, såg han – som genom en slöja – den övervuxna, ursprungliga trädgård som legat där så länge innan paret Turner kom dit.

Men i dag skulle han inte rida upp dit. Blaze hade ingen lust att springa uppför Wentworth Hill och Percy hade inte tid. Han släppte efter på tyglarna och lät henne bestämma takten. Den gamla märren gick norrut mot den plats hon älskade, där den pilträdskantade flodbanken vidgades och flodbädden blev tillräckligt djup för att bilda ett vattenhål, perfekt att simma i.

Det första han såg som inte var som vanligt, var en nonchalant flagga som hängde från en gren på det största pilträdet.

Percy hejdade Blaze och höjde handen mot solen. Nu såg han scenen tydligare. Flera personer låg på filtar under trädet och bredvid dem stod korgar. De hade picknick. Uppe i trädet, bredvid flaggan, hade någon hängt upp en julgirllang mellan grenarna.

Percy var aningen förvånad. Mitt i sommaren, under de glödheta eftermiddagstimmarna, höll sig de flesta vettiga människor inomhus där de gjorde sitt bästa för att slippa ifrån hettan. Han hade inte förväntat sig att stöta på någon här ute. Han strök Blaze över hennes varma hals och funderade en stund. Han gjorde intrång och trots att han visste att de inte skulle bry sig om det – mrs Turner hade själv sagt till honom att ta genvägen genom hagarna när han var ute med leveranser – ville han inte framstå som någon som utnyttjade

situationen och hennes generositet. Liksom alla andra män i staden hade även han blivit nervös de första gångerna han träffade Mrs Turner. Det var ovanligt att någon flyttade till Tambilla och paret Turner hade dessutom tagit över gamle Wentworths hus. Mrs Turner var sofistikerad och värdig, mycket engelsk.

Han borde vända om och rida därifrån. Men tänk om hon vaknade och såg honom smita i väg – vore inte det värre? Mer misstänkt, på något vis?

Senare – och han skulle sannerligen frågas ut om det många gånger under de kommande dagarna, veckorna och åren, inklusive de närmaste timmarna när polisen förhörde honom – skulle han säga att hans sjätte sinne sa honom att allt inte var som det först verkade. Inför sig själv skulle han undra om det verkligen stämde: om scenen framför honom hade sett märklig ut eller om han bara kom ihåg den så på grund av det som hände sedan.

Det enda han säkert visste var att när han stod inför valet, skänklade han Blaze lätt och red närmare familjen Turner där de låg under pilträdet.

Han kom ihåg att han hade tänkt att de sovande barnen såg ut som en etsning i hans mors älskade familjebibel, som hennes morföräldrar tagit med sig när de emigrerade från Liverpool. Alla barnen var vackra, till och med pojken, John. De var lika blonda som deras far måste ha varit när han var barn, och hade slående havsblå ögon – alla utom den äldsta flickan, Matilda, vars mörka hår och gröna ögon gjorde henne till en kopia av sin mor. Han kände Matilda lite grann. Hon hade gått i Kurts klass i skolan sedan de var små och på sistone hade de två blivit alltmer förtjusta i varandra. Hon låg i skuggan närmast trädstammen med sin stråhatt bredvid sig. Den varma vinden fick det att fladdra i kjolfållen. Hon var barfota.

De andra två barnen låg på filten med sin mamma, iförda badkläder och med badlakan virade runt sig som om de låg där för att torka. John låg på rygg och flickan, Evie, låg hoprullad på sidan

med höger arm utsträckt. Percy drog sig till minnes alla de gånger han tagit med sig sina pojkar för att bada – i The Hills åar och sjöar, men även nere på stranden, vid Port Willunga och Goolwa och de andra platser dit hans egen far hade tagit med honom när han var liten för att fiska och fånga musslor. Han kunde nästan ta på den där lyckliga, sömniga känslan man fick efter doppet när man låg och torkade i solen.

En gammaldags rottingkorg hängde i pilens rakaste gren. Det var Meg som hade berättat att mrs Turner äntligen hade fött sitt barn. De hade just kommit hem efter kyrkan någon månad tidigare när hon stannat till vid spegeln i hallen för att lossa den fastnålade hatten och släta ut håret.

”Hörde du att mrs Turner har fått sin bebis?” ropade hon efter Percy, som redan gått in i köket för att koka upp tevattnen. ”En pytteliten en med allvarligt ansikte.”

”Jaså, säger du det?” hade han svarat.

”Då har hon fyra nu”, hade Meg sagt och skrattat till. ”Tur det är hon och inte jag som fått så många. Man får inte låta dem ta över. Det är mitt motto.”

Efter det hade han sett mrs Turner i staden. För ett par veckor sedan hade hon burit barnet i sin famn och han hade nästan knuffat omkull dem på väg ut ur butiken. Han hade rodnat över sin klumpighet men hon log bara mot honom som om hon inte alls hade något emot att trampas ner.

Percy hade burit på en stor säck med mjöl som skulle levereras så han kunde inte lyfta på mössan för att hälsa, och nickade bara i stället. ”Mrs Turner, hur mås det?”

”Bara bra, tack – vi mår bra, båda två.”

Han hade följt hennes blick och sett det lilla ansiktet inne i filten. Ett par mörkblå ögon stirrade tillbaka och de bleka ögonbrynen rynkades i den där till synes kloka minen som alla nyfödda har, men bara tills de ler för första gången.

”Så liten”, sa han.

”Det är som de säger. Man glömmer.”

Meg kom ut på tröskeln och började gulla med barnet medan hon hela tiden ursäktade sig för Mrs Turner. ”Min Percy brukar aldrig glömma något men när han väl gör det, då ser han till att kompensera för det. Jag hoppas ni tyckte om fiskröran jag skickade hem?”

”Den var utsökt, Mrs Summers, ni är alltför generös. Jag kom hit för att be er sätta upp den på mitt konto. Jag hade tänkt ringa men jag har haft det lite rörigt på sistone.”

”Det kan jag förstå”, sa Meg och smekte bebisens kind med pekfingret. Hon var så naturlig och avslappnad att Percy kände sig ännu klumpigare. ”De här småttingarna tar över hela ens liv, eller hur? Och vilket vackert barn sedan, hon är verkligen fin.”

Hon. Percy hade inte vetat att Meg visste det. Han granskade henne hastigt för att söka efter spår av sorg, avund eller andra starka känslor. Men hon log bara mot det slumrande barnet.

Att se Mrs Turner ligga där på filten framför honom fick det att bränna i kinderna på Percy, det var som om han hade försökt smyga sig på dem. Hela arrangemanget under trädet såg så intimt ut, så sårbart: en familj som låg och sov tillsammans med resterna av lunchen utspridda mellan sig – tallrikar och muggar, smörgåskanter och kaksmulor.

Då slog det honom hur tyst det var. Det var nästan onaturligt.

Han tog av sig hatten. Efteråt skulle han undra varför han gjorde det, egentligen. Han blev medveten om ljudet av sin egen andhämtning: in och ut, in och ut.

Det var något som rörde sig på den yngre flickans handled, det såg han nu. Försiktigt tog han ett steg närmare. Och det var då han såg paraden av myror som kröp rakt över hennes kropp, över armen och vidare mot det som återstod av picknickmaten.

Allt annat var stilla och tyst. Ingen ryckte till i sömnen. Ingen gäspade och makade åt sig när vinden svepte över deras hud. Inga bröstorgar höjde och sänkte sig.

Han gick fram till Mrs Turner och ställde sig på knä vid hennes huvud. Han fuktade fingret, höll det nära hennes näsa och önskade

att det skulle kylas av när hon andades ut. Han märkte att hans finger skakade. Han vände bort blicken och stirrade i fjärran, som om det på något sätt skulle hjälpa, som om han genom att koncentrera sig skulle kunna tvinga henne att andas.

Ingenting. Det hände ingenting.

Percy backade en bit. Han snubblade över lunchkorgen, ryckte till när besticken och porslinet klirrade. Fortfarande var det ingen som rörde sig. Ingen av dem så mycket som rörde en muskel.

Med skälvande händer tryckte Percy ner hatten på huvudet igen. Han försökte hindra tankarna från att rusa, virvla runt och krocka med varandra. Insikt, chock, skräck – han försökte rensa huvudet från alltihop så att han kunde tänka ut vad han skulle göra nu.

Blaze stod nära trädet och utan att tveka tog Percy tag i hennes tyglar och lyckades ta sig upp i sadeln, drev på henne framåt för att hämta hjälp.